

длъжностъ, както тъкмяха да го избератъ по-умѣренитѣ избиратели. Грегуаръ стана епископъ въ Блуа по изборъ отъ населението. Сийесъ доброволно се отстрани за да се яви отново по-сетнѣ.

Съ малки изключения всички тие дѣятели, които се разняха до нѣйдѣ въ мнѣнията си, останаха вѣрни на веднажъ избрания си пжтъ. Редомъ съ тѣхъ засѣдаваха граждани по-малко извѣстни, трудолюбиви, просвѣтени, благонамѣрени, чието разумно гласуване даваше често надмога на болшинството.

Ние не срѣщаме ни едно име отъ членоветѣ на Учредителното Събрание, въ това което веднага го наслѣдва: то самò закри вратата на Законодателното Събрание за членоветѣ си. Това самоотвърженно дѣйствие, прѣдложено отъ Робеспьера, който имаше намѣрение да почне да дѣйствува по други начинъ бѣше гласувано почти едногласно и съ ржкоплѣскавие. Присѣтствующата публика остана омълчана и смаяна: тя чувствуваше, че отричанието на тие опитни вече законодатели, които бѣха работили прѣдъ очитѣ на всички, излагаше страната на случайноститѣ на революционнитѣ инстинкти. Но отъ друга страна, дѣятелността на Събранието за послѣднитѣ мѣсеци, толкова малко задоволяваше горѣщитѣ привърженици на прогресса, щото случайността имъ вдъхваше повече надѣжди отъ колкото испадналитѣ неустойчиви традиции.

Послѣдното засѣдание на Учредителното Събрание стана на 30 септемврий 1791 год.; отварянието на Законодателното стана на 1 октомврий, тѣй щото не мина нито единъ день безъ парламентско тѣло.

„Отъ всичкитѣ краища на държавата, волята на гражданетѣ ви е събрала на народенъ конгрессъ, имъ каза Грегуаръ, въ името на *приятелитѣ на конституцията*. Време е вече щото основателитѣ на нова Франция да ви прѣдадѣтъ браздитѣ на властта, които бѣха